

Jsem tvoje hypotéka

Sedím v kanceláři, naproti mě milá asistentka mi podává tužku, abych podepsala smlouvu. Už jsem si probrala všechna pro a proti snad stokrát, mám však pochybnosti. V tu z ničeho nic se ze smlouvy vynoří jakási éterická bytost, je růžová, sálá z ní teplo. Vypadá jako krásná modelka z nějakého zahraničního časopisu. Má na sobě růžový kostýmek, dlouhé kaštanové rozpuštěné vlasy, lodičky na vysokém podpatku. Sedne si na okraj stolu a povídá milým hláskem: "Tak už se nerozmýšlej a podepiš, vždyť mě mají skoro všichni. Budeš mít krásný velký byt, všichni ti ho budou závidět," a mile se usměje. Nevěřím svým očím. A ona pokračuje: "jsi moc šikovná, umíš vydělat peníze, tak proč bys měla bydlet v tom starém malém bytě? Podepiš, podepiš " A tak jsem podepsala.

Nastěhovala jsem se do krásného prostorného bytu. Výhled mám na velký rybník, spoustu zeleně a v dálce stojí malý kostelík, taková idylka. Bydlí zde mnoho bohatých lidí a já. Zvu své přátele na návštěvu a oni obdivují tak krásnou mozaiku v koupelně, obrovskou palmu v obývacím pokoji, nadčasovou kuchyň. Mám pocit, že mě všichni závidí. Navštívila mě i ona a povídá: "Vidíš, moc dobře jsi udělala, když jsi dala na moji radu, vid'?"

Při ranní poradě nám šéf oznamuje: "Naše firma na českém trhu končí a stěhuje se do Indie, protože je tam levnější pracovní síla, všichni pracovníci dostanou odstupné." Udělalo se mi mdlo. Budu si muset hledat novou práci. Po poradě sedím za svým pracovním stolem a zírám do prázdna, když se ona objeví, už není tak upravená jako posledně, vlasy má rozčuchané a říká: "No děvenko, to se stává, tak holt si najdeš jinou práci, jsi šikovná."

Práci hledám jako o život, ale marně. Podnik se za pár týdnů stěhuje. „Co budu jenom dělat?“ Konečně jsem si našla práci, ale nevydělám tolik, abych mohla zaplatit měsíční splátku. Chybí mi pár stovek. „Asi si budeš muset najít ještě jedno zaměstnání, abys vše zaplatila,“ řekla a už nevypadala tak hezky jako dřív. Zestárla, v dlouhých neupravených vlasech se začaly objevovat šediny, možná i přibrala pár kilogramů. Jak řekla, tak se stalo. Našla jsem si ještě jedno zaměstnání, uklízím v našem luxusním domě.

„Crrrrr,crrr „ zvoní mi telefon. „Tady Jana, pojeděš s námi letos na hory?“ „Nezlob se Jani, mám hodně práce, nepojedu.“ „Fakt ne?“ podivuje se Jana. V mailové schránce nacházím e-mail od Šárky, prý jestli s ní vyrazím do divadla. „A kdy?“ říkám si pro sebe. V týdnu pracuji od rána do večera a o víkendu uklízím. Mám krásný byt, ale je prázdný, i prach se usídlil na vitríně. Přes všechnu tu honbu za penězi nemám čas si ho ani užít. Kdy jsem tu naposledy měla nějakou společnost? Kdy jsem si naposledy zašla na víno s kamarádkou, do divadla nebo jenom tak? Na nic nemám čas. Volá mi Anička, moje velká kamarádka a zve mě na oslavu pětatřicátých narozenin. Prý zamluvila celou chatu na Šumavě. Odmítám. Sedím v koutě a slzy se mi kutálejí po tváři. Jsem sama, bez přátel, zato ve velkém bytě a s velkým dluhem. Tu se opět objevuje ona. Vypadá jako stará čarodějnice, vlasy šedivé, obličej vrásčitý, tlusté brýle, místo růžového kostýmku jakási pytlovina. „Cha, cha, cha,“ hlasitě se směje. I její hlas už není tak líbezný jak býval. „Děvenko, neplakej, nejsi sama, máš mě, hypotéku, já s tebou budu až do pětadesáti let. A už mě neotravuj svými problémy, snaž se. I já mám spoustu práce, musím přesvědčovat další a další aby se mi upsali.“